

Bohoslužby v Zábřeze 6.září 2015

Mk 7,31-37

Milé sestry, milí bratři, co si má člověk o tom Ježíši myslet? Oč mu jde? Co chce vykonat? Mluvil o čistotě a jeho slova znamenala revoluci. Otevřel člověku nový pohled a skoro to vypadalo, jakoby ho vedl k něčemu novému. Každý, kdo Ježíše v těch posledních dnech slyšel, musel si připadat zvláště. Vždyť od malička rostl v tom, že je zde Zákon, který dává jasná pravidla. Když se jich člověk bude držet, bude to mít u Hospodina dobré, když se jich držet nebude, bude na tom zle. Je to jasné, jednoduché, i když taková cesta dá člověku zabrat. Jenže Ježíš řekl něco, co zaběhaná pravidla narušuje a posouvá hranice, které se zdály neposunutelné. Co tedy ten Ježíš sleduje a co má v plánu?

Nikdo nepochybuje o Ježíšově moci. Činí věci, které v životě nikdo neviděl. A činí je s velikou lehkostí. Snad právě to je jeho hlavní poslání? Co si budeme povídat, je to přeci úžasné, když dochází k mnoha uzdravením. Zrovna jako v tom dnešním příběhu. Přišel hluchoněmý a odchází zdravý člověk. Je to čin, který je vidět a dává naději, že se cosi ve světě mění. Když Ježíš dokáže vrátit řeč a otevřít sluch, vrátit zrak, zlomit pouta posedlosti, dokáže jistě i mnohem více, například osvobodit svůj lid. Vždyť je s ním Bůh, a je-li s někým Bůh, zvládne cokoli. Takže lze doufat v moc, kterou Ježíš prokazuje, lze doufat, že tato moc Boží lid vysvobodí.

Uzdravení, o kterém jsme četli vypadá skutečně velice jednoduše. Ježíš se dotkne jazyka, dotkne se uší, něco řekne a je to. Trochu zarážející je zde, že při pohledu k nebi povzdechl. Proč to sem ten Marek takto napsal? Má ten povzdech nějaký význam? Mohl by mít. Ježíš se vrací z území, které nepatřilo Izraeli, byli tam pohané a setkal se tam s něčím, co v Izraeli moc nepotkal. Byla tam žena, která projevila velikou víru. V jejím přístupu bylo mnoho pokory. Věděla, že uzdravení závisí na Ježíšově milosti. Není to nic samozřejmé. Ovšem zde? Zde jakoby to bylo už automatické. Ježíš je na cestě, někdo potřebuje uzdravit a tak Ježíše zastaví, poprosí o uzdravení a tak nějak se předpokládá, že Ježíš toho člověka uzdraví. Jakoby nikdo nepřemýšlel nad tím, že to přeci tak samozřejmé a jasné být nemusí. Možná tedy proto ten povzdech, to skoro až naříkání. Jakoby v tom bylo obsaženo Ježíšovo povědomí o marnosti jeho díla. Tak jo, mám tu další uzdravení. A co dál? Přijdou další a další a budou chtít totéž, budou chtít uzdravit. Avšak je to to skutečně cesta k životu? Je toto náplň Ježíšova působení?

Důvod onoho povzdechu může ukazovat i další pokračování textu. Ježíš nechtěl, aby se o tomto činu mluvilo. Může nás udivovat, proč? Jaký má důvod zatajovat tak úžasný čin? Vždyť je to přeci dobrá zpráva, že nemoci před Ježíšem prchají, stejně tak jako zlí duchové a časem možná prchnou i nepřátelé Izraele. Proč to tedy zamlčovat? Ostatně to není poprvé, co něco takového dělá. Proč tedy nařizuje, aby se o jeho uzdraveních nemluvilo? Souvisí to s jeho posláním. Přesněji s tím, co lidé od něj očekávají. Ježíš dělá úžasné věci a je těžké o nich mlčet. Přesto je to vlastně jeho příkaz, který oni však porušují. Nedbají na to, co jim říká. To se zdá být poměrně nefér. Nějak jim pomůže, respektuje jejich přání, ale ti uzdravení a ještě snad více svědkové toho uzdravení, Ježíšovo přání nerespektují. Co tento nerespekt vypovídá? Vlastně ukazuje k tomu, že se nic s člověkem nezměnilo. Ani uzdravení, případně možnost vidět toto uzdravení na vlastní oči, nezpůsobí, že se člověk stane někým jiným. Stále tak zůstává oním starým Adamem. Těží z Boží přízně, ale je těžké odpovědět na ní poslušností. V tom můžeme vidět toho stále stejného starého člověka, starého Adama. Ne, že by neslyšel slovo, ale jedná podle vlastního úsudku, a nikoliv podle toho slyšeného slova. Nás to docela mate, protože Ježíš za to sklízí pochvalu a uznání. Lidé si ho váží právě proto, že slyší o divech, které koná. Nicméně je zde něco v nepořádku. Stále není jasné, proč tomu Ježíš brání, proč nechce, aby se o jeho díle vyprávělo, když zcela zřejmě je to dílo dobré a prospěšné. Jde o skromnost? Nebo jde o zkoušku?

Co se přístupu k Ježíši a jeho slovům týče, můžeme vnímat určitý rozdíl mezi davem a společenstvím Dvanácti. Jim také Ježíš nařídil, aby o některých věcech nemluvili. Šlo o proměnění na hoře a Petrovo vyznání u Cesareje. V obou případech učedníci opravdu mlčeli. Poslechli Ježíše. Proč? Protože viděli o něco víc. Tím pádem i lépe rozuměli, kam svým dílem ukazuje. Ono uzdravení nemocných k Ježíšovu působení patří. Ale není to tím nejdůležitějším bodem jeho díla. V každém uzdravení ukazuje někam dál, sděluje něco víc než jen úlevu od nepříjemné nemoci. Proto nestojí o popularitu jako zázračný léčitel. S trochou nadsázky by se dalo říct, že příliš mnoho uzdravení může zastříť skutečný problém, který Ježíš přišel u člověka vyřešit. Toho si můžeme všimnout i na tom uzdravení hluchoněmého. Ostatně je to zajímavé, že zrovna u tohoto uzdravení, kde se otevírá sluch, tak lidé kolem Ježíše neslyší. Prikazuje, aby mlčeli, ale oni nemlčí a všude vyprávějí, co viděli. Mohou mluvit, mají možnost slyšet. A přesto je někde problém. Možná větší než u toho hluchoněmého. Oč se tedy v příběhu jedná?

Před Ježíše je přiveden člověk, který má naprosto jasný problém. Je hluchý a špatně mluví. Po svém uzdravení je téměř protikladem těch, co žádný takový problém neměli. Neslyšet a špatně mluvit je tedy problém nejen tohoto člověka, ale i mnoha dalších, kteří mají jazyk i sluch po té hmatatelné stránce v pořádku. Jak jsme mohli číst, lidé neslyšeli, když jim Ježíš řekl, aby mlčeli. Místo mlčení šířili zvěst o Ježíšově zázraku. Jak tedy vidno, uzdravení z pout hluchoty a němoty zasahuje každého člověka. Zavřený sluch a spoutaný jazyk patří k lidství, které se vzdálilo od Boha. Jen si vzpomeňme, jak zděšen byl Adam, když slyšel po svém hříchu Boží hlas, který ho volal? Raději by neslyšel. To dělá hřích v lidském životě stále. Snaží se, aby člověk neslyšel hlas, kterým ho Bůh volá. Už to asi tolik nepoznáváme na vlastním životě, ale možná si to umíme stále vybavit, jak je problematické, když neslyšíme Boží hlas, když se uzavřeme před

jeho slovem. Jak se může člověk v tomto světě zorientovat, když neslyší Boží hlas? Je to nemožné. Vždyť víra přichází ze slyšení. Cestou života, je, aby člověk slyšel Boží hlas. Jak případné, že základní vyznání Božího lidu začíná slovem „slyš.“ Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. V tom je tedy Ježíšovo uzdravení pro nás. Dává nám možnost, abychom mohli slyšet slovo, které sesílá jeho Otec. Teprve slyšení vede k tomu, že člověk koná z Boží vůle. Bez slyšení ji ani nemá moc možnosti poznat.

Druhým bodem je v příběhu odváznání pout jazyka a správné mluvení. Výraz použitý v řečtině ukazuje, že to souvisí opravdu se správností, možná bychom to mohli posunout až k pravověří. Je tam slovo, o kterého se ovazuje pojem ortodoxie. Co je obsahem takové mluvy? Možná se tomu bude dát porozumět na základě toho, co dělají ti lidé na konci příběhu. Mluví, dokonce, mluví o Ježíši. Ale co je výsledkem jejich mluvy? Lidé vidí Ježíše jako toho, který uzdravil hluchoněmého, oceňují jeho moc, ale tím to končí. Jakoby to, co ti lidé říkají, nebylo správné svědectví o Ježíši. Tedy můžeme říct, jejich mluva není správná. Správná je až tehdy, když Ježíš člověku uvolní pouto jeho jazyka. To znamená, že náš jazyk je spoután. A ta spoutanost je právě v tom, že nedokáže mluvit pravdivě, upřímně. Je podobný jazyku hada, který sice mluvil, ale neřekl přímo, co je skryto za jeho slovy. A to je právě případ lidí jako jsme i my. Jazyk je spoután a nedokáže se vyjádřit, nedokáže ukazovat k pravdě. Buď mu chybí upřímnost, nebo zkrátka nezná to, o čem má mluvit. Proto Ježíš přikazuje o tomto činu nemluvit. Člověk nerozumí, co je za ním, nedokáže dát pravdivé svědectví toho, co se skutečně stalo. Tím svádí posluchače na falešnou cestu v Ježíšově následování.

Co si tedy má člověk o tom Ježíši myslet? Je to zajímavý člověk. Ale nejen to, je to zázračný člověk. Ale to je také docela málo. Ať bychom kombinovali, jak chtěli, jen ze své zkušenosti toho moc nepovíme. Musí přijít Ježíšův dotek, který nám otevře sluch pro jeho slovo a umožní pochopit, že jeho dílo nespočívá jen v uzdravení tělesných nedostatků. Jde mnohem dále a zasahuje samotný základ našeho života. Připomíná Boží milost a také to, co má být první a základní v našem životě. Máme slyšet, máme vnímat vyznání, že Bůh je náš Pán a nemáme nikoho jiného. A když potom o Bohu mluvíme, nepředstavujeme nějaký životní princip, ale život sám. Proto naslouchejme Božímu slovu, a tímto slovem také žijme, aby pak i naše slovo bylo přímé a správné.

Pane, otvíráš oči slepým, uši hluchým, zbavuješ pouta jazyk němých. Prosíme, dej i nám, abychom nebili před tebou hluchí a slepí, ale abychom nechali uzdravit náš jazyk, a používali jej správně.

Neděle 6.zář 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:45 -

Amen.